

Skandinabiens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 5.

Den 1ste December 1896.

46de Aargang.

Tale af Præsident Wilford Woodruff,

holdt i Salt Lake City den 4. Oktober 1896.

Derfor jeg nogenfinde har følt taknemmelig, da er det i Dag, fordi jeg endnu lever i Forfræneligheden og har Vejlighed til at samles med Eder, med Profeter, Apostle, Patriarker, Eldster og Sidste-Dages Hellige. Jeg har været tilstede i 63 af de 66 Aar, i hvilke denne Kirke har afholdt Konferencer. Jeg har lyttet til Profeters, Apostles og Eldsters Vidnesbyrd, og til Joseph Smiths Vidnesbyrd, den store og ædle Mand, som Gud, for Verdens Grundvold blev lagt, bestiftede til at komme frem i de sidste Dage for at organisere Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, for at berede Vejen for Menneskens Søns Tilkommelse, for saa vidt muligt at advare Verden og berede den for de store Begivenheder, der forestaa denne Generation. Joseph Smith har baaret et stærkt Vidnesbyrd om Guds store og sidste Uddeling blandt Jordens Befolkning. Næsten atten Hundrede Aar ere henrundne, siden Verdens Frelser og Apostlene led Døden, og Herren kender, hvad det har kostet

Føderne at udgyde Jesu og Apostlenes Blod. Herrens Salvedes Blod, som blev udgydt af den Nation, har kostet mere, end Mennesket kan begribe. Der var Grund for Frelseren til at udbyrde, medens han paa Korset led de martrende Smerter: „Fader! forlad dem, thi de vide ikke, hvad de gjøre“. I Sandhed, de vidste ikke, hvad de gjorde; men Følgerne for Israels Hus have været øjensynlige i atten Hundrede Aar, og Enden er ikke endnu. Saaledes vil det ogsaa blive med andre Folk. Herren alene kender, hvad de Ugudelige ville komme til at bøde, fordi de have udgydt Guds Profets og hans Broders Blod samt Apostles og Brodres Blod, Mænd, hvis Liv ere nedlagte for Guds Ords og Jesu Vidnesbyrds Skyld. Udgydelse af retfærdigt Blod fordrer Dødsstraf. De Ugudelige have denne Gang ikke atten Hundrede Aar til Udsoning for deres Brøde. Herrens Ord ville blive opfyldte paa den Generation, der har ombragt disse hellige Mænd.

Jeg henvijer til disse Ting, fordi jeg ikke ved, hvor længe jeg skal nyde det Privilegium at vidne om Kristi Evangelium her paa Jorden. De Aabenbaringer, som findes i den hellige Skrift, de Forudsigelser, som Profeter og Patriarker ifølge deres Syner og Aabenbaringer have udtalt om Tidens Fyldes Husholdning, vidne klart om, hvad der skal ske. Gjaais 49. Kapitel saa vel som Profeters og Patriarkers i hellige Skrifter optegnede Forudsigelser blive nu opfyldte, og det vil ske i Hast. Jeg har ofte sagt i mine offentlige Taler, at derjom Folk ønske at vide, hvad der skal ske, da læs Johannes' Aabenbaring og læg Mærke til de Straffedomme, som skulle udgaa over Verden i den sidste Husholdning. Læs Nyhederne og se, hvad der foregaar i denne Nation saa vel som i andre Nationer. Hvad betyder det? Det er en Begyndelse til Profetiernes Opfyldelse. Bagtens Bog indeholder mange Aabenbaringer, som bleve givne ved Guds Profet. Disse Aabenbaringer ville, saa vist som Herren lever, blive opfyldte, og ingen Magt kan forhindre det. I en af disse Aabenbaringer siger Herren til Joseph Smith:

„Se, jeg siger Eder, Englene raabe til Herren Dag og Nat, og ere rede og vente paa at blive udsendte for at høste Markerne, men Herren siger til dem: Oprykk ikke Alinten, medens Planten endnu er spæd (thi sandelig, Eders Tro er svag), at I ikke ogsaa skulle oprykke Hveden. Vader derfor Hveden og Alinten vokse tilfammen indtil Høsten, da skulle I først samle Hveden fra Alinten, og naar Hveden er indsamlet, se, da er Alinten bunden i Snipper, og Ageren vil blive opbrændt“. (Bagtens Bog 6, 2.)

Jeg ønsker at bære mit Vidnesbyrd for denne Forsamling og for

Himlen og Jorden, at Dagen er kommen, da det er tilladt disse Engle at gaa ud og begynde deres Odelæggelsesværk. De virke i denne og blandt andre Nationer, og de ville forfætte deres Værk. Disse Ting ere forhaanden, og Tungen af os kan ajvende dem. Vi behøve ikke at forundre os over, hvad der sker paa Jorden.

Verden forstaar ikke Guds Aabenbaringer, og Jøderne forstod dem heller ikke paa deres Tid; men Alt, hvad Profeterne havde forudsagt angaaende dem, blev opfyldt. Saaledes ville ogsaa Profetierne angaaende vore Dage blive opfyldte. Jeg har hørt Profeten Joseph stadfæste Profetierne angaaende de Ting, som skulle ske paa Jorden. Det er mit Privilegium at være Vidne til Begyndelsen af disse store Begivenheder, hvorom Guds Profeter have talt. Profeten Joseph levede kun en kort Tid; men Frelserens offentlige Virksomhed var meget kortere. Han saa vel som hans Apostle (Johannes undtagen) bleve dræbte, og deres Blod er udsonet saa vidt, som Tiden har tilladt. Vi kunne ikke drage et Slør over de Begivenheder, som forestaa denne Generation. Tungen, som Gud inspirerer, kan lukke sin Mund, Døje eller Øren for disse Ting. Jeg ved ikke, om jeg skal leve og se mange flere af disse Begivenheder — jeg formoder det ikke; men, som jeg allerede har sagt, jeg har set deres Begyndelse, og jeg har set Profeternes Ord angaaende Zion opfyldte. De have forudjagt, at Herrens Hus skulle i de sidste Dage opføres over Højene, og at Guds Børn skulle samles dertil og gjøre Forberedelse for Menneskens Søns Tilkommelse. Vi bleve ledte til disse Bjerge for at opfylde Profetierne. Vi have lagt Grunden til Israels Hus og Guds Børns Indsamling, og jeg

haaber, at vi som et Folk forstaa disse Ting.

Jeg har lyttet til Profeters og Apostles Bidnesbyrd, og jeg erindrer meget godt den sidste Formaning, som Joseph gav de Tolv. Vi havde ikke mere Tde om, at han vilde blive taget bort fra os, end de gamle Apostle havde om, at Jesus vilde blive borttaget fra deres Midte, og dog talte han lige saa tydeligt til os om sin Bortgang, som Jesus omtalte sin Bortgang for sine Apostle; men vi forstode ham lige saa lidt, som Apostlene forstode Jesus. Jeg har hørt andre Versioner paaastaa, at Joseph havde givet dem Instruksier til at lede Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Jeg ønsker at sige, at det er falsk; der er ikke et sandt Ord i det. Han var fyldt med Kraften fra det Høje, da han lagde dette Ansvar paa Apostlene; hans Ansigt var klart som Rav og Bærelset fyldt med Guds Aand som en hellig Ild. Han sagde, at Gud havde skjænket ham Præstedømmet og alle de Røgler, Gaver og Ordinanser, som tilhøre denne Insholdning, og jeg har beseglet dem paa Eders Hoveder, paa Eder som Sammets Apostle, udvalgte til at opbygge Guds Kirke og Rige paa Jorden. Da han havde givet os disse Instruksier, tilføjede han: „Nu maa I lægge Skuldrene til og opbygge Riget; dersom I ikke gøre dette, ville I blive fordømte“. Jeg skal aldrig glemme dette. Disse Apostle, mig selv undtagen, ere nu i Mandeverdenen, og de vide, at hvad han sagde, var sandt, og saa mange af os, som besidde Guds Aand, vide det ogsaa.

Jeg føler til at prijs Gud for hans Bærts Fremgang. Israels Eldster virke blandt Nationerne for at bringe Evangeliet til Menneskenes Børn. Vor Lære er upopulær, men Gud velsigner

deres Arbejde og bereder Vejen for dem. De Sidste-Dages Hellige have som et Folk været i høj Grad bantyste, lige fra Kirkens Begyndelse indtil den senere Tid. Jesu Lærdomme ere upopulære; men de udgjøre det evige Evangelium, det eneste Evangelium, beskiftet af Gud for hans Børns Frelse. Det Evangelium blev forkyndt af Jesus, Apostlene, Moroni og Joseph Smith. Sidstnævnte modtog Præstedømmet fra Johannes den Dober og fra Apostlene Peter, Jakob og Johannes. Evangeliets første Princip er Tro, og Folket siger, vi tro Alle paa Jesus Kristus. Vel, men der er Andet at gøre end blot tro; vi maa omvende os fra vore Synder, blive døbt til Syndernes Forladelse og modtage den Helligaand. Dette er Jesu og Apostlenes Lære og det samme Evangelium, som Adam forkyndte sine Børn. Disse Lærdomme bleve aabenbarede til os ved hellige Engle, og Gaverne og Betsignelserne, som tilhøre Evangeliet, findes blandt dette Folk; de have været i Besiddelse af dem fra den Tid, Kirken blev organiseret. Brødre og Søstre! vi maa forblive trofaste; Ansvar, som hviler paa os formedelt det hellige Præstedømme, er meget stort.

I ville se mange bejnhderlige Ting foregaa paa Jorden. Vi nærme os Slutningen paa det fjettede Tusinde Aar, Millenniums Begyndelse og Guds Søns Komme i Himlens Ether. Derfor kunne vi ikke nedlægge det Præstedømme og det Arbejde, som Gud har anbetret os. Guds Dje og de himmelske Hærstater stue ned paa os. Profeten Joseph og andre helliggjorte Mænd, som have nedlagt deres Liv for Jesu Bidnesbyrds Skyld og for Sandhedens Sag, stue ned paa os fra Mændernes Verden. Jeg føler Trang til at bære mit Bidnesbyrd om disse

Ting. Herren har længe udvist Naade mod mig, hvad mine Dage angaar. Jeg har været forbunden med denne Kirke, medens to eller næsten tre Quorunner af de Tolv ere gaaede hinsides. Vader os lægge disse Ting paa Hjerte, betragte vor Stilling over for Herren, forblive standhaftige og trofaste i Guds Bærf og udføre, hvad Gud jordreder af os. Han har ledet os til disse Vjerger og velsignet os; han inspirerede sin Profet til at lede os til den amerikanske Ørken. Her var intet Spor af den hvide Mand, intet Spor af Agerdyrkning, Intet til at opmuntre nogen Mand til at standse, men Præsident Young opflog sit Telt her og lagde Grunden til denne By og Planen til dens brede Gader og Fortove mellem den vilde Salvie. Herrens Land var over ham, og han forstod, hvad han foretog sig. Disse ere Israels Vjerger, betegnede af Profeterne som et Samlingssted for Guds Folk i de sidste Dage, hvor de kunne staa paa hellige Steder, medens Guds Straffedomme skulle overseje Jorden. Vader os stræbe at udføre vore Pligter og leve saaledes, at vi kunne besidde Herrens Land.

Lucifer og de faldne Engle have fra Begyndelsen søgt at hindre Guds Hensigter; de gjorde det Samme i Jesu Dage. Jesus blev fristet i fyrrethve Dage, og hans Apostle udgik heller ikke Fristeren. Vi kunne heller ikke vente at undgaa hans Angreb. Erkefjenden arbejder for at omslyrte Guds Kirke og Rige; han kjender dets Betydning. Vi skulle derfor leve saaledes, at vor Vandel kan være antagelig for Herren. Mange store Begivenheder forestaa; de ere lige for Døren og ville hurtigt følge efter hverandre. Sjænen jordisk Magt kan forhindre disse Ting; thi de udgjøre en Del af det

store Program. Herren har besluttet det saaledes, og disse Ting ere kun Veernes Begyndelse.

Jeg ønsker ogsaa at gjøre nogle Bemærkninger om et andet Emne. Naarsomhelst Herren har et Folk paa Jorden, vil det blive nøje forbundet med andre Husholdninger. Verdenshistorien vidner om dette. Jesus og hans Apostle anerkjendte enhver nogen- sinde givne Aabenbaring lige fra Adams Dage indtil deres Dag. De havde det samme Evangelium, besad de samme Gaver og bare de samme Frugter. Derjom de Sidste-Dages Hellige ere Guds Hellige, vil deres Arbejde falde sammen med Jesu og Apostlenes Arbejde. Jeg holder i min Haand Pagtens Bog, som indeholder de Aabenbaringer, Gud gav Joseph Smith, medens han levede blandt os, og det er ikke det Høle. Naar Gud har et Folk paa Jorden, ville de bære Evangeliets Frugter. Jeg gif i mine Drengear til Dr. Porters Søndagskole og læste det nye Testamente. Jeg læste om de Gaver og Betsignelser, som bleve Jesus og Apostlene tildelte, og jeg spurgte Dr. Porter, hvorfor Folk ikke stræbte efter samme Tro, og hvorfor de ikke nød de samme Gaver og Betsignelser. Han svarede, at disse Ting bleve givne i Verdens mørke Tidsalder for at overbevise Menneskene om, at Jesus var den Guds Søn. Vi levede i Evangeliets herlige Lys og behøvede dem ikke. Jeg svarede: For Guds Skyld, gif mig da en mørk Tidsalder. Dette har været min Anskuelse lige fra den Tid. Tusinder af Mænd og Kvinder, som ere tilstede i denne Bygning, kunne paa Opfordring staa op og bevidne, at Evangeliets Betsignelser, som bleve Apostlene tildelte, findes ogsaa blandt dette Folk. Vore Eldster, som have rejst Tusinder Mil, kunne bevidne, at

hvorjomhelst Evangeliet bliver forkyndt, ledsage disse Gaver og Betsignelser Herrens Tjeneres Administration. Jeg bevidner dette, og I, mine Brødre og Søstre, kunne gjøre det Samme. Syge ere blevne helbrede, urene Aander udfastede, Lamme helbrede, Døve have erholdt deres Hørelse, og enhver Gave, som nogeninde blev tilkjendegivet ved Evangeliet, har ledsaget vore Eldster. For nogle Aar tilbage mødte jeg her i Byen en Mand og en Kvinde, som traadte hen til mig, og Kvinden spurgte: „Kjender De mig?“ Jeg svarede nej. „Kjender De denne Mand?“ Jeg svarede nej. Hun tilføjede: „Denne Mand var død for halvtredstindstyve Aar tilbage. De lagde Deres Hænder paa ham i Hørefordshire. Indtil den Tid havde han aldrig talt et Ord; men De velsignede ham; han erholdt sit Tungemaal og har siden været i Stand til at tale“. Vi have ikke Ret til at kalde os den levende Guds Hellige, uden at vi besidde Jesu Evangelium, og dersom vi besidde dette, da ville disse Gaver være iblandt os. I vide dette lige saa godt som jeg. Denne Aand og Kraft hvilede paa Profeten Joseph Smith, medens han levede. Han forkyndte disse Principer, de bleve realiserede og ville vedblive, indtil Bærket er fuldbyrret. Dette Evangelium blev aabenbaret til Joseph Smith ved en hellig Engel. Johannes forudsaa denne Begivenhed og omtaler den i følgende Ord:

„Og jeg saa en anden Engel flyve midt igjennem Himmelen, som havde et evigt Evangelium at forkynde dem, som bo paa Jorden, alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk; som sagde med høj Røst: frygter Gud og giver ham Ære; thi hans Domstime er kommen“.

Guds Domstime er kommen, og vi skulle berede os. Hvem andre end de

Sidste-Dages Hellige lære siden Apostlenes Dage Principet om de Dødes Forløsning? Vi have fire Templer, opførte i denne Stat af de Sidste-Dages Hellige, og Tusinder Døde ere blevne forløste ved Evangeliets Ordinanser, som deres Slægtninge og Venner have udført for dem i disse Helligdomme. Dette er et andet Bevis paa Profetiernes Opfyldelse. Profeten siger, „at der skulde opstaa Frelserere paa Zions Bjerg . . . og Riget skal tilhøre Herren“. Dersom vi ikke vare Guds Hellige, kunde vi ikke udføre dette Arbejde; Jesus prædikede selv denne Lære. Medens hans Legeme laa i Graven, gif han til Aandernes Verden og prædikede for dem, som vare i Forbaring, for at de kunde blive dømt efter Menneker i Rjødet. Dette Arbejde udføre de Sidste-Dages Hellige, og de fortjætte dermed.

Den yngste Apostel i Quorummet døde for kort Tid tilbage. Han blev pludselig kaldet bort. Det har Betydning. Mange Ting, som foregaa iblandt os, begribe vi ikke, med mindre de blive os forklarede ved Aabenbaring; men der var en Hensigt med denne Apostels Vortgang. Jeg havde nylig i Californien en Tilkjendegivelse angaaende dette. En Aften, som jeg slumrede ind, blev jeg foruroliget af onde Aander, og medens jeg søgte at befri mig fra dem og deres onde Indflydelse, blev jeg besøgt af en anden Aand, som ihntes at have Magt over dem, og de skede. Før den Sidste forlod mig, sagde den, at jeg skulde ikke sørge over Apostel Cannons Død; thi Herren havde kaldet ham, en ren og hellig Apostel fra Zion mellem Bjergene, til at udføre en vigtig Mission i Aandernes Verden, et Arbejde, der skulde blive til stor Gavn, ikke alene for hans Faders Familie, men ogsaa for Guds Rige her paa Jorden. Jeg

ønsker at sige dette, fordi jeg ved, det er Sandhed. Jeg har forundret mig over mange Ting, som ere skete i vor Historie. Medens jeg var i St. George Tempel, druknede en af mine Sønner i de nordlige Egne. Han var 21 Aar gammel og en trofast Mand. Han modtog et Forvarsel om dette; og det blev vist ham, hvorledes han skulde dø. Vi modtog en Tilkjendegivelse herom efter hans Død. Jeg spurgte Herren, hvorfor han blev taget fra mig, og Svaret lød: „Du udfører en god Del for de Dødes Forløsning; men Forløsningens Love fordre Nogen af Din egen Slægt i Aandernes Berden, for at udføre et Arbejde, som staar

i Forbindelse dermed“. Dette var et nyt Princip for mig; men det tilfredsstillende mig angaaende min Søns Bortgang. Jeg nævner dette, fordi der er mange lignende Tilfælde blandt de Sidste-Dages Hellige. Dette var Tilfældet med Broder Cannon; han blev borttaget for at udføre en Mission, og naar saadanne Tilfælde indtræffe, skulle vi overlade dem i Herrens Haand, til hans Omsorg.

Fader os som Sidste-Dages Hellige beslitte os paa at gjøre Guds Vilje, opbygge hans Rige, og Gud give, at vi maa forblive tro og standhaftige indtil Enden for Kristi Skyld. Amen.
— (Deseret News.)

Fejlslagne „Ismer“.

„Den fejlslagne Protestantisme“ er Navnet paa en lille Bog, som nylig er udgivet af Thomas Dixon, en protestantisk Præst i New-York, i hvilken han paa en skarp, logisk Maade udpeger de moderne Kirkers Udelighed til at udføre den af dem forventede Mission.

Han giver først en Oversigt over den religiøse Situation i New-York og erklærer derpaa, at Protestantismen, i Stedet for at tiltage, gradvis taber Terrain i denne By. Kirkerne Livskraft aftager, og Ugudeligheden tiltager, saa at New-York er bleven en af de mest ugudelige Byer i Amerika. For at bevise sin Paastand henviser han til Statskirken. Saaledes er for Ets. Baptisterne Medlemsantal tiltaget fra 13,669 i 1885 til 14,644 i 1892, en Forøgelse af 975 i 7 Aar; men paa samme Tid bleve efter den normale Fødselsprocent ca. 3,500 Børn fødte

i Menigheden, saa at Baptisterne beholdt omtrent en Fjerdedel af deres eget Antal. Vi have ikke fradraget Dødsantallet, men det maa erindres, at dette mere end balanceres ved ny Medlemmer, som hverves fra andre Kirker.

I samme Tidsrum steg Metodisternes Medlemsantal fra 12,588 til 14,140, en Forøgelse af 1,552; de beholdt omtrent Halvparten af deres Børn i Menigheden. Presbyterianernes Antal voksede i samme Tidsrum fra 20,308 til 24,737, en Forøgelse af 4,429. Den normale Fødselsprocent giver dem et Tillæg af 5,584; de beholdt saaledes omtrent to Trediedele af det Antal, der blev født i Kirken. Anderledes forholder det sig med Lutheranerne; de ere endog gaa gaaede tilbage. Deres Medlemsantal er i nævnte Tidsrum dalet fra 14,000 til 13,375, en Afgang af 625, saa at de ikke alene have forfejlet at holde

deres Børn i Menigheden, men ogsaa mistet flere Hundrede af deres ældre Medlemmer.

Men disse Tal, siger Forfatteren, fortælle kun tildels Historien. Det er en Kjendsgjerning, at mange Kirker beholde Medlemmer, døde i Tro og Gjæringer, indførte i Menighedens Bøger, for at deres Rapporter kunne svulne op. En af disse Kirkebøger blev nylig gennemset, og den uddiste et Medlemsantal af 4,000, medens kun ca. 400 virkelig kunde findes. Kjendsgjerningen er, at der i Virkeligheden findes et mindre Antal Baptister og Metodister nu end for 20 Aar tilbage.

Angaaende Katolikerne siger Forfatteren, at de udfolde en for Protestanterne ukjendt Virksomhed blandt fremmede Emigranter, og dog, tilføjer han, slaar Katolicismen mere fejl end Protestantismen, idet dennes Tab har været ca. 6,000,000 i de sidste to Generationer. Den holder ingenlunde Nøglen til Fremtidens store religiøse Problem.

Statistiske Tabeller ere tvivlsomme, naar de bruges som et Grundlag for Argumenter, men det kan ikke nægtes, at den moderne Kristendom viser Alderdomsvagthed i en mærkbar høj Grad. Indhyllet i Dogmer, hædrede ved Velde, frugtagtig for at blive udsat for den moderne Filosofi, hverken vil eller kan den overtage den behørig Rolle i de sociale Kampe, som nu bestjæftige Nationerne. Den Kraft, som karakteriserede den apostoliske Kirke, er gaaet tabt og bliver ikke eftersøgt. Veltalenhed er kun en simpel Substitut for guddommelig Inspiration. Afhand-

linger om halvpolitiske og sociale Emner kunne ikke tilfredsstille den Sjæl, som hungrer og tørster efter Sandhed; Pantomime-Tilbedelse er ikke virkelig og kan ikke bevirke Reformation.

Vor Tids Kristendom med dens talrige Trosbekjendelser, Skismer og Dogmer ligner noget de gamle Oldtids-Samlinger af Baaben og Rustninger, som man ser i Museerne. De ere af Værdi for historiske Undersøgelser og interessante for dem, som studere Menneskeslagens Historie; de ere derfor vel opbevarede, indfatte i Glasstabe, polerede og holdte blanke; men deres brugbare Dage ere svundne, hvor frygtelige de end have været i sin Tid. Verden er i stadig Fremadskriden, og ny Omstændigheder fordrer bestandig Overvejelse. Denne Kjendsgjerning anerkjendes i alle Afsæerer; men den moderne Kristendoms Fanebærere synes at være tilfredse med Middelalderens Læderkanon og raa Spyd til deres Kamp. Dette er den virkelige Aarsag til Tilbagegangen. Ny Aabenbaring, afpasset efter Tidens Form, er det eneste Hjælpe-middel.

Sandheden bliver proklameret i vore Dage, og skjønt Menneskene er sløve til at anerkjende den, er der dog mange Tegn paa, at den tilsidst vil blive anerkjendt. Den Religion, som grunder sig paa Guds inspirerede Tjeneres Lærdomme, vil blive Fremtidens Religion. Den vil sætte ethvert Menneske i det rette Forhold mellem Børn og Fader og i Broderskab til sin Næste. Fremtidens Religion vil blive Jesu Kristi Religion i Virkeligheden og ikke i Skin.

Den 1. December 1896.

Til de Hellige.

Efterjom vi ere blevne beskikkede til at præsidere over den europæiske Mission, ønske vi at gjøre vort Bedste for at vedligeholde den lykkelige Fremgang, som denne Mission har nydt i den forbigangne Tid, og om muligt forøge den. I denne Hensigt bede vi de Hellige om at staa os bi og støtte os efter bedste Evne for at fremme den gode Sag. Med Medfølelse og Omsorg ønske vi at opmuntre de Hellige, som have været efterladne i Udførelsen af deres Pligter, til fornøjet Nidjærhed i Fremtiden, og vi anmode Alle om saa vidt muligt at forøge deres Bestræbelser; understøt Herrens Tjenere, som arbejde iblandt Eder, og I ville derved bidrage til at sprede Evangeliet. En meget effektiv Maade, hvorpaa dette kan udføres, er ved at overvære Møderne regelmæssigt. Vi tro, at efter tilbørlig Indrømmelse for Forhindringer, som indtræffe, kunne de Hellige, dersom de gjøre sig lidt mere Umage, være mere efterrettelige med at overvære den offentlige Gudstjeneste. Dette synes naaflse at være en ubetydelig Sag; men Følgerne af regulære og godt besøgte Møder ere udstrakte. De tjene til indbyrdes Opmuntring, til at opmuntre de præsiderende og omrejsende Vidster saa vel som de Fremmede, der ledes til at overvære Møderne. Herren har i en vis Hensigt befalet sine Børn at samles ofte for at tilbede ham, for at nyde den hellige Nadvere og derved fornø deres Bagter med ham, og for at modtage den aandelige Føde, som er nødvendig for at styrke dem i Troen.

De Hellige kunne gjøre meget for at udsprede Evangeliet ved at give et godt Eksempel og derved vise jor Verden, at Evangeliets Frugter ere gode, og at Lydhighed mod dets Principer gjør Mennesket bedre. De Sidste-Dages Hellige burde være et ejendommeligt Folk, og Forskjellen mellem dem og andre Samfund skulde bestaa deri, at de hævede sig op til en højere moralsk Sjære. Naar Evangeliet efterleves, vil det forædle Menneskene; hvis ikke, da er det deres egen Skyld. Dersom de have annannet det af et oprigtigt Hjerte og ere alvorlige i deres Beslutninger om at adlyde dets Lærdomme, vil det altid forædle dem; thi Kristi Evangelium er i Sandhed „en Guds Kraft til Saliggjørelse“.

Frelseren formanede sine Disciple med følgende Ord: „Været da fuldkomne, ligesom Eders Fader i Himlene er fuldkommen“. De Hellige kunne ikke blive fuldkomne paa en Gang, men de skulde „skride frem til det Fuldkomnere“ ved stadig Forbedring og ved at være aarvaagne i deres Pligters Udførelse. De skulde ikke slaa sig til Ro med at have adlydt de første Principer, men stræbe at efterkomme alle Evangeliets Fordringer. Vi ønske at opmuntre dem til at gjøre dette og ikke slaa sig til Ro med den Tde, at deres Saliggjørelse er sikker, fordi de have vist Lydhighed mod Evangeliets første Principer og modtaget et Vidnesbyrd om, at de ere sande. De skulde søge at efterkomme andre Fordringer og derved modtage Vidnesbyrd for, at disse ogsaa ere sande og lige saa nødvendige som de første. Den Glæde og Tilfredshed, der erfares ved at efterleve Evangeliets andre Lærdomme, er lige saa stor som den, der erfares ved at

vise Lydighed mod de første Principer, og hver Gang der vises Lydighed mod en ny Befaling fra Gud, modtages der et nyt Vidnesbyrd til Bestyrkelse af det, som allerede er erholdt, og gjør Besidderen istand til klarere at se Evangeliets Stjønheder og Fuldkommenhed.

Der er en anden Ting, hvorpaa vi ønske at henlede Eders Opmærksomhed. „Stjernen“ publiceres hovedsagelig til Gavn for Folket i Missionen. Vi tro, at den er en fortrinlig Hjælp til at udsprede Sandheden og til at opmuntre og undervise de Hellige, og for at udvide dens Evne til at gjøre godt bede vi, at den maa faa en varm og fuld Understøttelse af de Hellige. Vi bestræbe os for at fylde den med Læsestof, der kan interessere dem, og som vil være til Gavn for Saadanne, der undersøge Evangeliet. Vi ønske at gjøre den til en endnu bedre Talsmand for vore Værdomme i Fremtiden og at meddele saadanne Artikler om Kirkens Historie og om Landet, vi bebo, der ville interessere dem, som undersøge vore Forhold. „Stjernen“ vil derfor være værdifuld, ikke alene for Kirkens Medlemmer, men ogsaa som et Skrift til Uddeling blandt Venner, som ere villige til at lære Sandheden om de Sidste-Dags Hellige.

Det glæder os at kunne tale til Kos for de Hellige angaaende deres Smødefommenhed mod Uldsterne i Missionen, og vi ønske at takke dem derfor. Medens de have været saa omhyggelige for vor timelige Trang, ønske vi til Gjengjæld at drage Omjorg for deres aandelige Belsærd, og med de ædleste Hensigter og de bedste Ønsker for deres Lykke og Fremgang give vi disse Vink til Eders Overvejelse og haabe, at I ville modtage dem med den samme Belvilje, som de ere givne, og at I maa føle Eder opmuntrede og bestyrkede derved.

Med stadig Bøn om, at Guds Beljægnelser maa ledsage Eder, forblive vi Eders Brødre

Rulon S. Wells, Jos. W. Mc Murrin, Edwin F. Parry,
Præsidentskabet over den europæiske Mission.

Ankomst.

Efternævnte Missionærer fra Zion ankom som følger:

Den 10. November: Kjeld P. Jensen fra Fountain Green og Hans P. Nielsen fra Salt Lake City, Utah.

Den 16. November: Peter Erickson fra Salt Lake City og Peter G. Hanson fra Bayson, Utah.

Den 21. November: George A. Millerberg fra Union, Dykes W. Sorenjen fra Ephraim, John A. Anderson fra East Jordan, Hans T. Peterson fra Smithfield og Andrew Dahlkrud fra Salina, Utah.

Bestikkelig.

Uldsterne Peter Erickson og Peter G. Hanson bestikkes til at arbejde i Skåne Konference.

Uldsterne George A. Millerberg og John A. Anderson bestikkes til at arbejde i Stockholms Konference.

Ældsterne Dykes W. Sorensen og Hans T. Petersen bestikkes til at arbejde i Aarhus Konference.

Ældste Hans P. Nielsen bestikkes til at arbejde i Aalborgs Konference.

Ældste Kjeld P. Jensen bestikkes til at arbejde i Kjøbenhavns Konference.

Ældste Andrew Dahlkrud bestikkes til at arbejde i Kristiania Konference.

C. H. Lund,

Præsident over den skandinaviske Mission.

Kættelse.

I Referatet fra Aarhus Konferencemøde den 13. September var følgende Forslag bleven udeladt: Ole Anderson, Forstander for Kaubers Gru med Hymn C. Christensen og Frederik J. C. Danielsen som Medhjælpere.

De Dodes Opstandelse.

(Fortsat fra Side 60.)

For bedre at blive forstaaet med Hensyn til vor Opfattelse af denne Del af vort Emne ville vi kaste et Blik tilbage og se paa Menneskeslægtens nuværende Tilstand og ved at betragte visse Kjendsgjerninger søge tilbage til deres Oprindelse og Aarsag.

Vor egen Tidsalder giver os rigeligt Stof til Eftertanke. I vor oplyste Tid finde vi, at mange tusinde Mennesker leve i en højt primitiv og barbarisk Tilstand i forskjellige Dele af Jorden, endogaa paa Steder, hvor de ere omgivne af Naturens rigeste Hjælpemidler. Fra de lavest stillede Mennesker og til de mest fremskredne og civiliserede Videnskabsmand findes der uendelig mange Grader af Udvikling, baade i moralsk, fysisk, social, religiøs, videnskabelig og politisk Henseende, og dog leve de Alle paa samme Tid, paa samme Klode, og ere komne her fra en tidligere Tilværelse ved visse Naturlove, som ere fælles for os Alle. Ved deres Indtrædelse i denne Tilværelse bleve de dog straks omgivne af saa vidt forskellige Omstændigheder, at det maatte

være i høj Grad uretfærdigt af Gud at gjøre en saadan Forskjel paa sine Børn her i Livet, dersom der ikke var nogen retfærdig Grund dertil.

De Sidste Dages Hellige ere bedre underrettede om Menneskets Forudtilværelse end noget andet Samfund paa Jorden. Ved Aabenbaringer, givne til hans Tjenere i denne „Tidernes Fjaldes Husboldning“, har Gud gjort os bekendt med den forhen mystiske Fortid og hvad der foregik i Himlen, i Guds egen umiddelbare Familiefreds, før „Morgenstjernerne sang tilfammen, og alle Guds Børn raabte af Glæde“, da denne Jords Grundvold blev lagt. Vi have lært, at alle Mennesker, som nu leve paa Jorden, saa vel som de, der have levet paa Jorden, eksisterede som ansvarlige Fornuftvæsener i Guds Nærværelse Aartusinder, før vi modtog disse Legemer, som vi nu bebo. At vi i hin forrige Tilværelse bejød Dommeskraft til at handle paa eget Ansvar og til at holde os til visse Principer, som bleve os lærte der, og som vilde blive af stor Betydning for

os i Fremtiden, naar vi som dødelige Mennesker skulde faa Anledning til at gjenneengaa en Prøvestand paa denne Jord, er klart. Vi lære ogsaa, baade af den hellige Skrift og af nyere Aabenbaringer, at en Trediedel af vore Medbrødre i hin første Tilbørelse jundede i den Grad, at de bleve udstodte og siden som Djæbne have forstaaet deres Oprør imod Gud og i dette Liv gjort Menneskene alt det Onde, som de have været istand til, og vilde, formedelst vore første Forældres Fald, have gjort den hele Menneskeslægt ulykkelig baade for Tid og Evighed, dersom ikke Frelseren ved Evangeliets Principer saa vel som ved sin Død og Opstandelse havde gjenvundet det Tabte. I Betragtning af disse Oplysninger finde vi, at der var andre Aander, som havde udmærket sig der i den Grad, at Gud udvalgte og beskikkede dem, før de fik deres jordiske Legeme, til at indtage visse ansvarfulde Stillinger og Missioner blandt deres Samtidige, naar de kom her. Adam, Enok, Noah, Abraham, Moses, Profeterne og Kristus vare fremragende Karakterer blandt de utallige Aander, som ventede paa at faa Afgang til den nuværende Prøvestand i dødelige Tabernakler, og til en af dem sagde Herren:

„Før jeg dannede Dig i Moders Liv, kjendte jeg Dig, og før Du udkom af Moders Skød, helligede jeg Dig; jeg beskikkede Dig til en Profet for Folkene“. (Jeremias 1, 5.)

Ved Forhynets Styrrelse kom Abrahams Bog i Profeten Joseph Smiths Hænder, idet denne købte den af en Hr. Chandler, som havde bragt den originale Papyrus Rulle fra Katakomberne i Egypten, og i hin ældgamle Optegnelse findes blandt mange andre interessante Oplysninger ogsaa følgende angaaende vore Aanders Forudtilbørelse:

„Og Herren har vist mig, Abraham, Fornuftvæsnerne, som vare organiserede, før Verden blev, og iblandt disse vare mange af de Edle og Store; og Gud saa disse Sjæle, at de vare gode, og han jagde: Disse vil jeg gjøre til mine Fyrster; thi han stod midt iblandt dem, som vare Aander, og han saa, at de vare gode. Og han sagde til mig, Abraham: Du er en af dem; Du blev udvalgt, før Du blev født. Og der stod En iblandt dem, der var Gud lig; og han sagde til dem, der vare med ham: Vi ville gaa ned, thi der er Rum der, og vi ville tage af disse Materier og danne en Jord, hvorpaa disse kunne bo; og vi ville prøve dem dermed og se, om de ville gjøre alle Ting, hvad som helst Herren deres Gud skal befale dem; og de, der holde deres første Prøvestand, skulle forøges, og de, der ikke holde deres første Prøvestand, skulle ikke faa Herlighed i det samme Rige med dem, der holdt deres første Prøvestand; og de, der holdt deres anden Prøvestand, skulle Herlighed vorde til Del evindeligen“.

(Fortiættets.)

Tankeprog. Gifter Du Livet, da afsiel ikke med Tiden; thi den er Stoffet, hvoraf Livet bestaar.

Økonomi er i sig selv en stor Indtægt.

Den Mand, som gjør vel i Dag, kan gjøre bedre i Morgen.

Klassisk Religion.

1. Evangeliet som en Videnskab.

Ordet „Videnskab“ betyder en Viden, at kjende, Kundskab, et Indbegreb af almindelige Sandheder eller klare af hinanden udledede og paa faste Grundfætninger byggede Lærdomme, der udgjøre et sammenhængende Hele. Videnskaben inddeles igjen i forskjellige Afdelinger, Matematik eller Kundskab om Tal eller Størrelser, Astronomi eller Kundskab om Himmellegermerne, Musik eller Kundskab om Noder og deres Harmoni.

Videnskaben er igjen delt i to Hovedklasser; den ene kaldes den eksakte og den anden den spekulative. Forstnævnte indbefatter saadanne Kundskaber, som ere grundede paa selvindlysende Sandheder, paa Principer, som kunne bevise med Bestemthed. Matematik for Eksempel udgjør en af de eksakte Videnskaber. Til den anden eller spekulative Klasse høre saadanne, som ere baserede paa Analyser og Fornufttiltninger, og som ikke ere beviste med Bestemthed. Geologi er et Eksempel paa den spekulative Videnskab. Hvad der læres om denne Videnskabsgren og dens Undersøgelser kan ikke bevise med den Nøjagtighed og Akkuratessje, som lader sig anvende paa de eksakte Videnskaber.

Mange af disse Videnskaber ere bekiendte for Menneskene og til stor Gavn for dem; men den største og vigtigste blandt dem er mindst forstaaet, nemlig den teologiske, og om den hersker der yderst forskjellige Meninger i Verden. Nødsch betegner Teologi som den videnskabelige Lære om Gud og om Menneskets Forhold til det højeste Væsen, grundet enten paa filosofiske Undersøgelser eller paa guddommelige Aaben-

baringer. Webster betegner Teologien som den Videnskab, der lærer os om Guds Tilværelse, Karakter og Egen-skaber, om hans Love og Regjering, om de Lærdomme, vi skulle tro paa, og de Pligter, vi skulle udføre. Han tilføjer, at Teologien deler sig i to Afdelinger, den naturlige og den aabenbarede. Den naturlige er den Kundskab, som vi erholde om Gud fra hans Værk, ved Naturens Vidnesbyrd og ved Fornuften. Den aabenbarede er den, som kun kan erholdes ved Aabenbaring.

Derfor Teologi er en Videnskab, hvilket i Almindelighed tilstaaes, da kan den ligesom de eksakte Videnskaber forklæres med Bestemthed. Den skal grunde sig paa Principer, der uden Tvivl kunne bevise at være sande; paa anden Maade bliver den lig de spekulative Videnskaber. Den Videnskab, der lærer os om Guds Tilværelse, Karakter, Egen-skaber, Love og Regjering, de Lærdomme, vi skulle tro paa og de Pligter, der paahvile os, skulde fremjorde alle Videnskaber være den mest paalidelige.

Det vilde være meget uviist for et Menneske at tilbringe sin Tid med at studere og praktisere Noget, om hvilket det ikke kunde bevise, at det vilde blive til Gavn for ham selv eller Andre. En fornuftig Mand vilde ikke ofre sin Tid paa at lære Matematik, Musik eller nogen anden Videnskab, uden at han havde en Forvisning om, at Systemet var korrekt og istand til at give ham paalidelig Kundskab om hans Studier. Der er ingen Nødvendighed for at tilbringe en Livstid med at estestråde Kundskaber, der ikke give Bevise for at kunne bringe det forønskede Resultat.

Naar en Person studerer for Eksempel Matematik, bliver han ved hvert Skridt overbevist om Sandheden af, hvad han lærer. Naar han lærer, at 5 og 7 er 12, kan han tilfulde bevise, at denne Læresætning er rigtig; Fornuften lærer ham dette. Saaledes er det ogsaa med Subtraktion, Multiplikation, Division og andre matematiske Regler, som grunde sig paa disse fire Regningsarter. Denne Læresætning anvendes med samme Styrke i Naturvidensskaben; dens Principer kunne bevises med samme Nøjagtighed.

Er det urimeligt med denne Tilstaelse at antage, at de teologiske Principer kunne taale en lignende Prøve, for at bevise deres Korrekthed? Hvorfor stude en Mand osre sin Tid paa at studere og praktisere Principer, der henhøre til den vigtigste Videnskab og den, hvoraf hans evige Belsærd afhænger, dersom der ikke var en Maade, hvorpaa han kunde bevise deres Korrekthed?

Principerne i sand Teologi eller Kristi Evangelium kunne bevises med endnu større Nøjagtighed, hvis større Nøjagtighed er mulig, end Principerne i den mest eksakte Videnskab — Matematik.

Som oven for nævnt, Kundskab om et videnskabeligt Princip erholdes ved at anvende det efter givne Anvisning; saaledes er det ogsaa med Teologien eller Evangeliet. Dersom vi ønske at kjende Principernes Korrekthed, maa vi prøve dem, anvende dem. For at gjøre dette saa klart som muligt er det maaste bedst at bemærke, at Teologien ligesom Matematikken indbefatter fire Grundprinciper, nemlig 1) Tro, 2) Omvendelse, 3) Daab og 4) Konfirmation eller Haandspaalæggelse for den Helligaand. For at bevise Evangeliets Sandhed maa man øve Tro paa Gud, om-

vende sig fra sine Synder eller forjage dem, blive døbt til Syndernes Forladelse af en Mand, som besidder Myndighed til at forrette den Ordinanse, og modtage Haandspaalæggelse, ligeledes af en Mand, som besidder Myndighed dertil, for den Helligaand. Dette er den eneste Maade, hvorpaa Teologien kan anvendes.

At dette er den rette og bibelske Orden, i hvilken disse Principer fremstilles, fremgaar tydeligt af en Betæning i den hellige Skrift. Da Apostlen Peter prædikede for Folket paa Pinsefesten, sagde han til dem, som troede paa hans Ord, og som troede paa Herren: „Omvender Eder, og hver af Eder lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse, og I skulle faa den Helligaands Gave“. (Ap. G. 2, 38.) De, som ønske flere Beviser, kunne finde et andet i Hebr. 6, 1. 2.

Et Individ, som adlyder disse Principer i Oprigtighed og beder Herren i Ydmyghed om et Vidnesbyrd for disse Principers Korrekthed, vil modtage et Vidnesbyrd i den Retning, der vil være lige saa paalideligt som hvilke som helst Beviser for andre videnskabelige Principer. Der er kun den Forskjel, at naar han søger Beviser for matematiske Principer, venter han Beviset ved de Størrelser, som han regner med; men efter som Teologien er Kundskab om Gud og hans Regjering, maa vi henvende os til ham om Bevis eller Vidnesbyrd. Den Helligaand, som erholdes formedelst Ydighed mod disse Fordringer, vil sætte Individet istand til at kjende ikke alene, at de Principer, som det har vist Ydighed mod, men at ogsaa det, der i Fremtiden læres om Evangeliet, er Sandhed. Han erholder derfor lige fra Begyndelsen af Undersøgelsen af Evangeliets Prin-

ciper absolut Sikkerhed for deres Sandhed.

Enhver Oprigtig, som søger efter Sandheden, har det Privilegium at prøve Lærdommen, som bliver ham forkyndt, og dersom den ikke kan udstaa Prøven, kan han være forvisset om, at den ikke er Kristi Lærdom. Dette er ikke alene en logisk, men ogsaa en bibelsk Slutning. Jesus sagde: „Dersom Noget vil gjøre hans (Faderens) Vilje, han skal kjende, om Lærdommen er af Gud, eller jeg taler af mig selv“ (Joh. 7, 17.), og den eneste Maade, hvorpaa vi kunne kjende de Ting, som høre Gud til, er ved hans Aand. Paulus erklærer i 1. Cor. 2, 11: „Ingen ved det, som er i Gud, uden Guds Aand“, og i 12, 3, siger han: „Ingen kan kalde Jesum Herre uden ved den Helligaand“. Det er derfor nødvendigt at være i Besiddelse af den Helligaand for at kjende Sandheden i Kristi Evangelium; med andre Ord, det er nødvendigt at modtage Aabenbaring fra Himlen; „thi Jesu Vidnesbyrd er Profetiens Aand“ (Joh. Ab. 19, 10.), og den, som kjender ved den

Helligaand, at Jesus er Kristus, har Profetiens Gave.

Den Paastand, at Mennesket skulde modtage Inspiration fra det Høje, burde ikke overraske Noget, som tror paa Bibelen; thi i alle Tidsaldrer, naar det sande Evangelium har været paa Jorden, aabenbarede Gud for dem, som annammede det i Oprigtighed, at det var Sandhed. En moderne Skribent siger: „Aabenbaring lige saa vel som Fornuft er Menneskets Arvelod“. Det er ikke for Meget at forvente, at Herren vil skænke Kundskab til dem, som søge ham. Han aabenbarede mange Sandheder til Menneskene i gamle Dage, og der er ingen Grund til, at han ikke skulde gjøre det i vore Dage. Skriften siger ingen Steder, at Gud har forandret sig eller afbrudt Forbindelse med sine Børn; den erklærer derimod, at han er uforanderlig. Dersom det er sandt, at Gud ikke aabenbarer sig for Menneskene i vor Tid, da er det, fordi de have tabt Troen paa ham og hans Forjættelser. — (Mill. Star.)

En Pagt.

„En Pagt“, siger Molbeck, „er en mellem to eller flere indgaaet Forening, hvorved gjensidige Forpligtelser paalægges, særlig en Forening af Vigtighed og sluttet med Højtidelighed; et Forbund“.

Dette er en logisk og fornustig Forklaring af Ordets Betydning og den Betydning, man i Almindelighed tillægger det. Det udtrykker gjensidige, frivilligt paatagne Forpligtelser og har særlig Hensyn til saadanne, som ere af en religiøs Bestaendighed, og som sluttes med Højtidelighed. I mere almindelig Betydning bruges det dermed beslægtede

Ord „Kontrakt“. Somme Tider blive Ordene forvekslede og undertiden anvendte i samme Betydning. Nogle kalde for Eksempel en Bælse mellem Egtefolk en Pagt, medens Andre kalde den en Kontrakt.

En Pagt kan være af en udstrakt Bestaendighed og er da ikke afhængig af Individet, for Eksempel Herrens Pagt med sit Folk, og den kan være af en privat Karakter, for Eksempel et Menneskes Pagt med Gud eller en Mandes Pagt med sin Hustru, og angaar da kun to Parter. Alle Pagter og Kontrakter, som indgaaes ved Mennesker, ophøre,

naar Døden eller uovervindelige Hindringer indtræffe. Egetestabskontrakten danner ingen Undtagelse i saa Henseende; derfor siger den tjenstgjørende Præst: „Indtil Døden adskiller Eder“. Der ophører den verdslige Magt; det er den menneskelige Myndigheds yderste Grændse; den kan ikke gaa videre. Anderledes forholder det sig, naar Herren er en af Parterne, eller naar han har givet Myndighed til den tjenstgjørende Præst; da bliver Pagten evig, for saa vidt som Parterne blive tro mod Betingelserne. Den deltager af Guds evige Natur, og Død eller Hindringer kunne ikke opløse den. David siger: „Thi staar mit Hus sig ikke saa med Gud? thi han har sat mig en evig Pagt, som er ordentligen bestykket i alle Maader og bevaret“. Dette er Guds Børns Skjønne og frydefulde Haab. Deres Pagt med Herren og med hverandre er evig og lige saa bindende i den næste Verden som i denne, forudsat at de overholdt de Betingelser, som paahvile dem. Naar Mand og Hustru blive forenede ved guddommelig Myndighed, siges der ikke: „Indtil Døden adskiller Eder“. Deres Pagt er ligesaa evig som Bæjernerne selv. Salomon udtrykker sig herom i følgende jnukke Ord: „Jeg fornemt, at alt det, som Gud gjør, skal blive evindeligt, at man Intet kan lægge til, og at man Intet kan tage derfra“. (Brød. 3, 14.)

Noget have et saa bagvendt Begreb om den evige Pagt, at de forveksle den med Forsoningen. At dette er en Bildfarelse fremgaar tydeligt, naar man erindrer, at en Pagt indbefatter gjenfældige Forpligtelser, og der blev ingen Forpligtelser paalagt Mennesket for at bringe Forsoningen tilveje. Den er uafhængig af Mennesket. „Thi saa har Gud elsket Verden, at han har „givet“ sin Søn den Enbaarne, at

Verden skal blive salig ved ham“; det er en absolut Naadegave. Med Dette siger Paulus: „Af Naade ere I frelst“.

En anden bildfarende Paastand, som man undertiden hører, er den, at en Pagt er ikke brudt, med mindre begge Parter bryde den. De sige: Vi have forsjømt vore Forpligtelser, brudt Pagten, hvad os angaar, men Herren er trofast paa sin Side, og derfor er Pagten fremdeles bindende. Dette er en bildfarende Ide, en Skjæppe af Frafaldeets Figurer. Derjom den var rigtig, kunde en Pagt med Herren aldrig brydes; thi han vil altid blive befunden at være trofast, men han siger: „Lødet er bejmittet for dets Indbyggere's Skyld; thi de have overtraadt Love, forvendt Skikke, gjort den evige Pagt til Intet“. (Ej. 24, 5.) Kjendsgjerningen er derfor den, at naar en Pagt oprettes mellem to Parter, og den ene af Parterne overtræder eller forsjømmer Betingelserne, da er Pagten ude af Kraft, da er den ikke længer bindende. For igjen at blive bindende maa den oprettes paa ny.

Angaaende den evige Pagt siger Herren i en Aabenbaring til Profeten Joseph Smith: „Alle Pagter, Overenskomster, Kontrakter, Eder, Løfter, Handlinger, Forbindelser eller Forhaabninger, som ikke ere skete, indgaaede og bejglede . . . ved den Myndighed, som jeg har bestykket . . . ere af ingen Gylighed, Magt eller Kraft i og efter de Dødes Opstandelse, thi alle Overenskomster, der ikke ere gjorte i denne Henseende, ere tilende, naar Menneskene ere døde . . . thi det, der vedbliver, er bleven til ved mig, og det, der ikke er bleven til ved mig, skal rystes og tilintetgjøres“. (Pagtens Bog, svensk Udg., Sec. 132, 7. 14.)

Det staar ikke i Menneskets Magt at slutte en evig Pagt; dertil fordres

guddommelig Myndighed, med andre Ord en Herrens Repræjentant, og kunde, som annamme Kristi Evangelium, ere i den evige Pagt. Heller ikke kunde den Pagt, som Esaias erklærer at være tilintetgjort, gjenoprettes ved menneskelig Magt og Kundskab. Gjenopret-

telsen maatte ske ved guddommelige Sendebud, hvilket vi bevidne for Verden har fundet Sted i vore Dage ved Gjen-givelsen af det evige Evangelium til Profeten Joseph Smith, og saaledes begyndte Tidernes Fjeldes Husholdning.

Blandinger.

En voldsom Orkan rasede i Spanien i Begyndelsen af Oktober og anrettede betydelig Skade.

En Ildebrand ødelagde nylig 1,125,000 „Bushels“ Sæd paa Gorje-Den ved Chicago.

Sørgekantate.

Dg Vintren sejred over Høstens Taage,
Hver kuldfjær Fugl til Guden maatte flutte,
I Bølgen dukked sig den sultne Maage
Dg frøs, imens den spejded efter Bytte.

Dg hver en Blomst var suuken længst i Støvet,
Dg dybe Suk blev hørt i Midnatsstunden,
Mens hvirvlende Dæmoner piffed Lovet
Dg jøge det med Latter gjennem Lunden.

Dg blege Skyer flygted let som Hinden,
Naar foran Jæg'eren den tilbage hæver,
Den gamle Kaos hyleb gjennem Vinden,
Sit tabte Scepter han tilbage kræver.

E. Haand.

Indhold.

Tale af Præsident Wilford Woodruff	65	De Dødes Opstandelse	74
Fejlslagne „Smer“	70	Tankesprog	75
Red. Ann.		Klassisk Religion	76
Til de Hellige	72	En Pagt	78
Ankomst	73	Blandinger	80
Besikkelse	73	Sørgekantate	80

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af **C. N. Lund**, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos **F. E. Bording** (B. Peterjen).

1896.